

**SOCIETATEA CIVILA PROFESIONALA DE AVOCATI
CIORBEA VICTOR & CIORBEA LACRIMA
STRADA BLANARI, NR.23, ET.2, SECTOR 3,
BUCURESTI,030061**

**Telefon:021 23 23 939;0744 390038; 0745840852; fax:021
2323934**

**TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA CIVILĂ
DOSARUL NR. 28539/3/2010**

**STIMATĂ DOAMNĂ PREȘEDINTE,
ONORAT TRIBUNAL,**

Subsemnatul petent, Ionițoiu Cicerone Aristotel Traian, cetățean româno-francez, fiul lui Ion și Maria, născut la data de 8 mai 1924, în Craiova, domiciliat în Paris, 48, Rue de Watignies 75012, Franța, Carte Nationale D"identite Nr. 060375 M 00695, Carte valable jusqu" au: 21-03-2016, Delivree: 22.03.2006, par la PREFECTURE DE POLICE – PARIS ANTENNE XII 575, și cu domiciliul procesual ales la SCPA "Ciorbea Victor & Ciorbea Lacrima", cu sediul in Municipiul Bucuresti, strada Blanari, nr.23, sector 3, 030061, asistat și reprezentat de avocați Victor și Lacrima Ciorbea, în calitate de apărători aleși, in baza delegatiei avocatiiale nr. 475851 din 2009, în contradictoriu cu Statul Român reprezentat prin Ministerul Finanțelor Publice, cu sediul în Municipiul București, strada Apolodor, nr.17, sector 5 și Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București, cu sediul în Municipiul București, strada Profesor Dimitrie Gerota, nr.13, sector 2, în temeiul prevederilor Art.1 alin. (1), alin.(2)-lit.a, alin.(3) și alin.(4), Art. 2, Art. 4, Art. 5 alin. 1 lit.(a) și Art. 6 din Legea nr. 221 din 2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, formulez prezenta

ACȚIUNE

prin care vă rog următoarele:

1

1) Să luați act că, potrivit prevederilor art.1 alin.1, alin. 2 lit a din Legea nr.221 din 2009, constituie de drept condamnări politice în temeiul acestei legi, condamnările aplicate subsemnatului prin următoarele sentințe penale:

- Sentința penală nr. 979 din 12.10.1950;
- Sentința penală nr.73/ 28 februarie 1962;
- Sentința penală nr.29 din 11 februarie 1963;

2.) În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (3) și alin.(4) și art. 4 alin.(1) din Legea nr. 221/2009, să constatați, prin hotărârea ce o veți pronunța, caracterul politic al condamnărilor dispuse prin sentința penală nr.524/ 22-iunie 1946, precum și prin sentința penală nr.412/ 26 martie 1948;

3.) În temeiul dispozițiilor art. 5 alin. 1 lit. (a) din Legea nr.221/2009, să obligați pârâtul la plata echivalentului în lei a sumei de 10 000 000 E cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit urmare a celor 5 condamnări politice;

4.) În baza prevederilor art. 5 alin. 1 lit. (a) din Legea nr.221/2009, să îmi acordați o despăgubire bănească în echitate, în cuantum de 10 000 E pentru averea personală a subsemnatului petent confiscată integral prin sentințele penale pronunțate;

5.) Conform prevederilor art. 6.din Legea nr.221/2009, vă rog, totodată, să dispuneți menționarea caracterului politic al condamnărilor prevăzute de

prezenta lege pe toate cele 5 hotărâri judecătorești prin care au fost pronunțate aceste condamnări, depuse în copie, la acțiune.

I.) CONDAMNĂRILE APLICATE SUBSEMNATULUI:

2

Subsemnatul petent, Ioanițoiu Cicerone Aristotel Traian am fost condamnat, în perioada 1946-1963, de 5 ori, în total la 22 de ani și 9 luni închisoare, după cum urmează:

În ordinea pronunțării lor aceste sentințe penale sunt:

1.)Sentinta penală nr.524/ 22-iunie 1946-2 ani închisoare.
(anexa nr.1).

Prin sentința penală nr.524 din 22.06.1946, pronunțată în dosarul nr. 6641/1946, am fost condamnat de către Tribunalul Militar, Curtea Marțială a Corpului II Armată, în lipsă, în temeiul prevedrilor art. 7 și 23 din Ordonanța nr.1 din 1940, rap. la art. 326 și 360 din Codul Justiției Militare, la doi ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de "întrunire și manifestație interzisă", fiind organizatorul manifestației împotriva comuniștilor și sovieticilor (Armata Roșie ocupantă, KGB, comisarii și imputerniciții Moscovei) din 10 mai 1946. Totodată, am fost obligat la plata sumei de 100 000 lei cu titlu de amendă penală și 20 000, 00 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Menționez că nu am executat această pedeapsă deoarece m-am ascuns în munții Piatra Craiului.

2.)Sentinta penală nr.412/ 26 martie 1948 - 1 an si 6 luni(anexa nr.2).

Prin sentința penală nr. 412 din 26.03.1948, pronunțată de către Tribunalul Militar București, definitivă prin Decizia nr. 822 din 13 martie 1950 am fost condamnat, în temeiul art. 1,2 și 3 din Legea nr. 124 din 1940, la 1 an și 6 luni închisoare pentru infracțiunea de "tipărire, multiplicare și răspândire de materiale subversive."

S-a reținut în sarcina mea că, în perioada 14-19 mai 1947, am conceput, multiplicat și difuzat un manifest cu conținut anti-guvernamental, un număr de 3000 de exemplare fiind difuzate în Institutul Politehnic. Totodată, am fost obligat la plata sumei de 500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

3

Am fost arestat în cauză la data de 27 iunie 1947 fiind pus în libertate la data de 8 mai 1948, prin aplicarea DL de grațiere nr. 805 din 1948.

Astfel, am executat efectiv în baza acestei hotărâri judecătorești 1 an 3 luni și 7 zile.

După eliberarea din Penitenciar, la data de 8 mai 1948, am formulat contestație împotriva sentinței penale nr.412 din 26.03.1948, întrucât aceasta nu îmi fusese comunicată. Contestația a fost admisă prin sentința penală nr. 99 din 25.01.1949, și pedeapsa aplicată a fost redusă de la 1 an și 6 luni la 3 luni, dar eu executasem deja 1 an 3 luni și 7 zile.

3.)Sentinta penală nr.979/ 12 octombrie 1950- 5 ani închisoare temniță grea(anexa nr.3).

Prin sentința penală nr. 979 din 12.10.1950, pronunțată de Tribunalul Militar București, în dosarul nr. 1384/1950, definitivă prin decizia nr. 468 din 23 februarie 1951, am fost condamnat în temeiul art. 209 alin. 3 din Codul penal, pentru săvârșirea infracțiunii de uneltire contra ordinii sociale rap. la art. 157(circumstanțe atenuante) din același cod și art. 304 și 463 din Codul Justiției Militare, la 5 ani închisoare temniță grea, 5 ani degradare civică și 5000 lei cheltuieli de judecată.

În această cauză am fost arestat la data de 15 august 1949 fiind liberat la data expirării pedepsei și anume 13 august 1954.

În baza acestei hotărâri judecătorești am executat 5 ani temniță grea.

4.)Sentinta penală nr.73/ 28 februarie 1962 - 8 ani(anexa nr.4).

Prin sentința penală nr. 73 din 28.02.1962, pronunțată de Tribunalul Militar București în dosarul nr. 51/1962, am fost condamnat în temeiul art. 209 alin. 2 lit. a din Codul penal, pentru săvârșirea infracțiunii de uneltire contra ordinii sociale, cu aplicarea art. 25 pct. 6

4

alin. 1, art. 59 și art. 64 din același cod și art. 109, art. 110 din Codul de procedură penală, la 8 ani închisoare corecțională și 5 ani interdicție corecțională.

Totodată s-a dispus confiscarea totală a averii personale a subsemnantului.

Prin decizia 504 din 27 iulie 1962 a Tribunalului Militar de Regiune Militară București a fost admis recursul subsemnantului cauza fiind trimisă la Procuratura Militară București pentru completarea cercetărilor penale.

În această cauză am fost arestat la data de 8 mai 1961, executarea acestei pedepse continuând cu cea aplicată prin sentința penală nr. 29 din 11 februarie 1963.

5.)Sentinta penală nr.29 din 11 februarie 1963 - 6 ani(anexa nr.5).

După casarea sentinței penale nr. 73 din 28.02.1962, cu trimitere la Procuratura Militară București pentru completarea cercetărilor penale, prin sentința penală nr. 29 din 11.02.1963, pronunțată de Tribunalul Militar București în dosarul nr. 23/1963, am fost condamnat, în temeiul art. 209 alin. 2 lit. a din Codul penal, pentru săvârșirea infracțiunii de uneltire contra ordinii sociale, cu aplicarea art. 64 din același cod și art. 109, art. 110 din Codul de procedură penală, la 6 ani închisoare corecțională și 3 ani interdicție corecțională.

Totodată s-a dispus confiscarea totală a averii personale a subsemnantului.

Această hotărâre a rămas definitivă urmare respingerii recursului subsemnatului prin decizia penală nr. 129 din 25 aprilie 1963 pronunțată de Tribunalul Militar de Regiune Militară București

În cauză s-a menținut măsura arestării luate la data de 8 mai 1961 fiind pus în libertate la data de 28 iulie 1964, prin aplicarea prevederilor Decretului de grațiere nr. 411 din 1964.

5

Astfel, din aceste ultime două sentințe penale am executat efectiv 3 ani, 2 luni și 20 de zile.

Prin urmare, din totalul pedepselor de aplicate de 22 de ani și 9 luni am executat efectiv 9 ani și 2 zile, după cum urmează(anexa nr.7):

- de la 27 iunie 1947 până la 8 mai 1948, fiind grațiat conform DL.nr. 805 din 1948;
- de la 15 august 1949 până la data de 13 august 1954;
- de la 8 mai 1961 până la 28 iulie 1964.

Am fost eliberat la 28 iulie 1964 în baza Decretul nr. 411.(anexele nr.8-13).

Am fost închis pentru executarea pedepselor politice sus arătate în penitenciarele Văcărești, Jilava și Oradea, în aresturile de la Craiova, MAI, Rahova și Uranus și în coloniile de muncă Peninsula și Poarta Albă.

A.) Să luați act că, conform prevederilor art. 1 alin. (2) lit.a din Legea nr. 221 din 2009, constituie de drept condamnare politică, în temeiul Legii nr.221 din 2009, condamnările dispuse, față de subsemnatul petent, prin următoarele sentințe penale:

1.)Sentinta penală nr.979/ 12 octombrie 1950- 5 ani închisoare temniță grea(anexa nr.3).

Prin sentința penală nr. 979 din 12.10.1950, pronunțată de Tribunalul Militar București, în dosarul nr. 1384/1950, definitivă prin decizia nr. 468 din 23 februarie 1951, am fost condamnat în temeiul art. 209 alin. 3 din Codul penal, pentru săvârșirea infracțiunii de uneltire contra ordinii sociale rap. la art. 157(circumstanțe atenuante) din același

6

cod și art. 304 și 463 din Codul Justiției Militare, la 5 ani închisoare temniță grea, 5 ani degradare civică și 5000 lei cheltuieli de judecată.

În această cauză am fost arestat la data de 15 august 1949 fiind liberat la data expirării pedepsei și anume 13 august 1954.

În baza acestei hotărâri judecătorești am executat 5 ani temniță grea.

2.)Sentinta penală nr.73/ 28 februarie 1962 - 8 ani(anexa nr.4).

Prin sentința penală nr. 73 din 28.02.1962, pronunțată de Tribunalul Militar București în dosarul nr. 51/1962, am fost condamnat în temeiul art. 209 alin. 2 lit. a din Codul penal, pentru săvârșirea infracțiunii de uneltire contra ordinii sociale, cu aplicarea art. 25 pct. 6 alin. 1, art. 59 și art. 64 din același cod și art. 109, art. 110 din Codul de procedură penală, la 8 ani închisoare corecțională și 5 ani interdicție corecțională.

Totodată s-a dispus confiscarea totală a averii personale a subsemnatului.

Prin decizia 504 din 27 iulie 1962 a Tribunalului Militar de Regiune Militară București a fost admis recursul subsemnatului cauza fiind trimisă la Procuratura Militară București pentru completarea cercetărilor penale.

În această cauză am fost arestat la data de 8 mai 1961, executarea acestei pedepse continuând cu cea aplicată prin sentința penală nr. 29 din 11 februarie 1963.

3.)Sentinta penală nr.29 din 11 februarie 1963 - 6 ani(anexa nr.5).

După casarea sentinței penale nr. 73 din 28.02.1962, cu trimitere la Procuratura Militară București pentru completarea cercetărilor penale, prin sentința penală nr. 29 din 11.02.1963, pronunțată de Tribunalul Militar București în dosarul nr. 23/1963, am fost condamnat, în temeiul art. 209 alin. 2 lit. a din Codul penal, pentru săvârșirea infracțiunii de
7

uneltire contra ordinii sociale, cu aplicarea art. 64 din același cod și art. 109, art. 110 din Codul de procedură penală, la 6 ani închisoare corecțională și 3 ani interdicție corecțională.

Totodată s-a dispus confiscarea totală a averii personale a subsemnantului.

Această hotărâre a rămas definitivă urmare respingerii recursului subsemnatului prin decizia penală nr. 129 din 25 aprilie 1963 pronunțată de Tribunalul Militar de Regiune Militară București

În cauză s-a menținut măsura arestării luate la data de 8 mai 1961 fiind pus în libertate la data de 28 iulie 1964, prin aplicarea prevederilor Decretului de grațiere nr. 411 din 1964.

Astfel, din aceste ultime două sentințe penale am executat efectiv 3 ani, 2 luni și 20 de zile.

B.)În temeiul prevederilor art. 1 alin.(3) și alin.(4), art. 4 alin.(1) din Legea nr. 221 din 2009, vă rog să constatați, prin hotărâre judecătorească, caracterul politic al următoarelor condamnări:

1.)Sentinta penală nr.524/ 22-iunie 1946-2 ani închisoare.

Prin sentința penală nr.524 din 22.06.1946, pronunțată în dosarul nr. 6641/1946, am fost condamnat de către Tribunalul Militar, Curtea marțială a Corpului II Armată, în lipsă, în temeiul prevedrilor art. 7 și 23 din Ordonanța nr.1 din 1940 rap. la art. 326 și 360 din Codul Justiției Militare, la doi ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de "întrunire și manifestație interzisă". Totodată, am fost obligat la plata sumei de 100 000 lei cu titlu de amendă penală și 20 000, 00 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Menționez că nu am executat această pedeapsă deoarece m-am ascuns în munții Piatra Craiului.

8

2.)Sentinta penală nr.412/ 26 martie 1948 - 1 an si 6 luni.

Prin sentința penală nr. 412 din 26.03.1948, pronunțată de către Tribunalul Militar București, am fost condamnat în temeiul art. 1,2 și 3 din Legea nr. 124 din 1940, la 1 an și 6 luni închisoare pentru infracțiunea de "tipărire, multiplicare și răspândire de materiale subversive."

S-a reținut în sarcina mea că, în perioada 14-19 mai 1947, am conceput, multiplicat și difuzat un manifest cu conținut anti-guvernamental, un număr de 3000 de exemplare fiind difuzate în Școala Politehnică. Totodată, am fost obligat la plata sumei de 500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Am fost arestat în cauză la data de 27 iunie 1947 fiind pus în libertate la data de 8 mai 1948, prin aplicarea DL de grațiere nr. 805 din 1948.

După eliberarea din Penitenciar, la data de 8 mai 1949, am formulat contestație împotriva sentinței penale nr.412 din 26.03.1948, întrucât aceasta nu îmi fusese comunicată. Contestația a fost admisă prin sentința penală nr. 99 din 25.01.1949, și pedeapsa aplicată a fost redusă de la 1 an și 6 luni la 3 luni, dar eu executasem deja 1 an 3 luni și 7 zile.

C.) De asemenea, să constatați că am fost arestat în mod nelegal și abuziv, interogat și torturat timp de 26 de

zile după cum urmează:

✓04.08.1945- 05.08.1945

✓ 17.09.1945-21.09.1945

✓21.09.1945-26.09.1945

✓8.11.1945-22.11.1945.

II. PRECIZĂRI PRELIMINARE.

9

1.) Stimată Doamnă Președinte, precizăm de la început că

în speță aveți de judecat cererea unuia din cei mai reprezentativi (după trecerea în eternitate a Seniorului Corneliu Coposu) lider al PNT și al Generației Deținuților Politici supraviețuitori și aflați încă în viață ai temnițelor comuniste(Holocaustului Comunist) din România, care a vizat, în primul rând, liderii și membrii PNT-ului, aceștia fiind întemnițați cu sutele de mii și exterminați de ordinul zecilor de mii. La aceștia s-au adăugat lideri și membrii ai celorlalte partide istorice, elita intelectuală a țării, "burghezii" de la orașe și sate, inclusiv chiaburii, etc, fiind afectați, după cum arată documentele de la Memorialul de la Sighet și unele mențiuni din documentele Declarației de condamnare a comunismului, precum și diverse documente istorice, cca. 2 milioane de oameni(luând în calcul și familiile lor).

Onorat Tribunal și Stimată Doamnă Președinte sunteți chemată să faceți dacă nu istorie cel puțin dreptate deplină, după zeci de ani, unei personalități politice supuse celor mai cumplite chinuri de regimul comunist, să îi constatați în mod oficial, în temeiul legii și de drept, calitatea de condamnat politic.

Singura vinovăție care poate fi reținută în sarcina petentului constă în faptul că a crescut, practic, în PNT, în spiritul idealurilor de libertate, democrație, dreptate, inclusiv socială, patriotism luminat, etc, promovate cu consecvență de PNT, motive pentru care nu a renunțat și nu a abdicat niciodată de la aceste principii și valori și, urmând exemplul celor doi martiri, Iuliu Maniu și Ion Mihalache, și-a dedicat întreaga viață apărării și promovării lor, alcătuind împreună cu seniorul Coposu și domnul Ion Diaconescu, o echipă care avea să se mențină pe toată durata

10

regimului comunist, precum și după decembrie 1989, în lupta pentru promovarea democrației reale, a reformelor profunde în toate domeniile societății românești și a orinetării pro occidentale ferme(pe care ei au susținut-o de la început, fără ezitări și fără rezerve.). Din păcate, multe din ideile lor și ale PNT-CD-ului au fost preluate și aplicate în mod intenționat greșit, de multe ori au fost răstălmăcite iar ei au fost o vreme dezavuați sau chiar supuși "linșajului propangandistic".

2.) La stabilirea cuantumului prejudiciului moral suferit de petent, Stimată Doamnă Președinte, vă rugăm să aveți în vedere faptul că, astfel cum vom arăta și mai jos, prin cele 3 hotărâri anexate azi, între care ultima a fost pronunțată de ÎCCJ -Secția Civilă, sub nr.400 din data de 24.01.2008, numitul S.I., pentru 63 de zile de arest preventiv, a primit, în baza art. 504 și următoarele din Codul de procedură penală, 6 000 000 lei (ron) despăgubiri, din care 1 000 000 lei(Ron) despăgubiri morale, adică aproximativ 250 000 Euro daune morale pentru 2 luni de arest preventiv, cercetare nelegală și trimitere abuzivă în instanță, în condițiile de arestare

preventivă din 2001, care, în mod indiscutabil, nu suportă nici o comparație cu regimul de exterminare aplicat de statul totalitar comunist. Prin urmare, aplicând o regulă de trei simple, pentru un an de detenție lui S.I. i s-ar fi convenit, conform acestei practici judecătorești, 1 500 000 E despăgubiri morale, la care s-au adăugat peste 1 milion de Euro despăgubiri materiale(în contextul în care acestea din urmă nu ar fi crescut în funcție de durata pedepsei aplicate.).

În consecință, sumele solicitate de petent putem spune că sunt derizorii în raport cu practica judecătorească menționată, în special cele cerute pentru domiciliu obligatoriu care sunt de numai 10 000 E/lună și, mai ales, cu practica din alte state(în

11

Germania, de ex, din anul 2002 și până în prezent au fost acordate asemenea despăgubiri în valoare totală de peste 88 de miliarde E).

Pe de altă parte, dacă ne raportăm la practica acestui Onorat Tribunal în ceea ce privește Legea nr. 221/2009, trebuie să subliniem că prin sentința civilă din.09.02.2010, pronunțată în dosarul nr. 38399/3/2009, Secția Civilă a III a Tribunalului București a acordat numitului C.R. despăgubiri morale în valoare de 600 000 E pentru 12 ani de temniță.

În final, dorim să subliniem că nici o despăgubire morală nu este de natură să redea petiționarului cea mai mare parte din viață, pe care a "trăit-o" în Gulagul comunist românesc(mult mai atroce, în anumite privințe, chiar decât cel sovietic) sau supus urmării permanente și cumplitelor anchete și interogatorii ale Securității, care, adesea, și-a depășit sub multe aspecte,

părintele, KGB.

III.)CADRUL LEGISLATIV

A.) CADRUL LEGISLATIV SPECIAL

Conform prevederilor Legii nr. 221 din 2009, privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989:

”Art. 1. - (1) Constituie condamnare cu caracter politic orice condamnare dispusă printr-o hotărâre judecătorească definitivă, pronunțată în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, pentru fapte săvârșite înainte de data de 6 martie 1945 sau după această dată și care

12

au avut drept scop împotrivirea față de regimul totalitar instaurat la data de 6 martie 1945.

(2) Constituie de drept condamnări cu caracter politic condamnările pronunțate pentru faptele prevăzute în:

a) **Codul penal din 1936, după cum urmează:** art. 185-187, art. 190, art. 191, art. 193/1, art. 194, art. 194/1-194/4, art. 196/1, art. 197, art. 207-209, art. **209¹-209⁴**, art. 210-218, art. 218/1, art. 219-222, art. 224, art. 225, art. 227, art. 227/1, art. 228, art. 228/1, art. 229, art. 230, art. 231/1, art. 258-261, art. 267, art. 268/7, art. 268/8, art. 268/12, art. 268/14, art. 268/29, art. 268/30, art. 284 ultimul alineat, art. 323-329, art. 349, art. 350, art. 578/6 **din Codul penal din 1936, republicat în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 48 din 2 februarie 1948, cu modificările și completările ulterioare;...**”

”(3) Constituie, de asemenea, condamnare cu caracter politic și condamnarea pronunțată în perioada

6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, pentru orice alte fapte prevăzute de legea penală, dacă prin săvârșirea acestora s-a urmărit unul dintre scopurile prevăzute la art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Caracterul politic al condamnărilor prevăzute la alin. (3) se constată de instanța judecătorească, în condițiile prevăzute la art. 4”.

13

De asemenea, conform prevederilor **art. 2. din lege, ”Toate efectele hotărârilor judecătorești de condamnare cu caracter politic prevăzute la art.1 sunt înlăturate de drept. Aceste hotărâri nu pot fi invocate împotriva persoanelor care au făcut obiectul lor”.**

În baza prevederilor **art. 4. - (1) ”Persoanele condamnate penal în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, pentru alte fapte decât cele prevăzute la art. 1 alin. (2), pot solicita instanței de judecată să constate caracterul politic al condamnării lor, potrivit art. 1 alin. (3).** Cererea poate fi introdusă și după decesul persoanei, de orice persoană fizică sau juridică interesată sau, din oficiu, de parchetul de pe lângă tribunalul în circumscripția căruia domiciliază persoana interesată”.

Totodată, în **Art. 5. -se arată că ”(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada**

6 martie 1945 - 22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv, pot solicita instanței de judecată, în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:

a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare. La stabilirea cuantumului despăgubirilor se va ține seama și de măsurile reparatorii **deja acordate** persoanelor în cauză în temeiul **Decretului-lege nr. 118/1990** privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, **precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri**, republicat, cu modificările și completările ulterioare, și al **Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999**, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, 14 cu modificările și completările ulterioare;

b) acordarea de despăgubiri reprezentând echivalentul valorii bunurilor confiscate prin hotărâre de condamnare sau ca efect al măsurii administrative, dacă bunurile respective nu i-au fost restituite sau nu a obținut despăgubiri prin echivalent în condițiile Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau ale Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare;”

În temeiul prevederilor **Art. 6. - ”Caracterul politic al condamnărilor prevăzute de prezenta lege va fi menționat pe hotărârile judecătorești prin care au fost pronunțate astfel de condamnări, în cazul în care se eliberează o copie de pe acestea”.**

B).CADRUL LEGISLATIV GENERAL ȘI PRACTICA JUDECĂTOREASCĂ APLICABILĂ ÎN MATERIE.

1.) Constituția României;

2.) Art.1 alin.(1), alin.(2)-lit.a, alin.(3) și alin.(4), Art. 2, Art. 4, Art. 5 alin. 1 lit.(a) și Art. 6 din Legea nr. 221 din 2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989;

3.) Declarația Universală a Drepturilor Omului;

4.) Pactul internațional al Națiunilor Unite privind drepturile civile și politice (ICCPR) și cele două protocoale facultative la pact;

5.) Convenția Națiunilor Unite împotriva torturii și a altor pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante (CAT) și protocolul facultativ la convenție;

15

6.) Convenția Europeană pentru protecția Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și Protocoalele nr. 6 și 13 la Convenție, respectiv jurisprudența corespunzătoare a Curții Europene a Drepturilor Omului;

7.) Convenția europeană pentru prevenirea torturii și a pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante (CPT),

8.) Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special articolul 4 și articolul 19 alineatul (2);

9.) Declarația Națiunilor Unite privind protecția tuturor persoanelor împotriva torturii și a altor pedepse și tratamente crude, inumane sau degradante;

10.) Ansamblul de reguli minime ale Națiunilor Unite pentru tratamentul deținuților;

11.) Principiile fundamentale ale Națiunilor Unite privind tratamentul deținuților;

12.) Ansamblul de principii ale Națiunilor Unite pentru protecția tuturor persoanelor supuse oricărei forme de detenție sau de încarcerare;

16

13.) Declarația principiilor fundamentale de justiție privind victimele criminalității și ale abuzului de putere, adoptată de Națiunile Unite;

14.) Principiile fundamentale ale Națiunilor Unite privind independența magistraturii;

15.) Principiile de bază ale Națiunilor Unite privind rolul Barourilor;

16.) Liniile directoare ale Națiunilor Unite privind rolul

procurorilor;

17. Principiile de etică medicală ale Națiunilor Unite privind rolul personalului medical, în special al medicilor, în protecția prizonierilor și a deținuților împotriva torturii și a altor pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante;

18.) Principiile fundamentale și liniile directoare ale Națiunilor Unite privind dreptul la un recurs efectiv și la despăgubire;

–19.) Principiile privind mijloacele eficiente de anchetare și de colectare a probelor privind tortura și alte pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante (Protocolul de la Istanbul), care figurează în anexa Rezoluției 2000/43 a Comisiei Drepturilor Omului a Națiunilor Unite;

–20.) Observațiile generale ale Comitetului Națiunilor Unite împotriva torturii, în special observația generală nr. 1 privind articolul 3 și observația generală nr. 2 privind articolul 2;

17

–21.) Observațiile generale ale Comitetului pentru drepturile omului, în special observația generală nr. 20 privind articolul 7, observația generală nr. 21 privind articolul 10 și observația generală nr. 29 privind articolul 4 din Pactul internațional privind drepturile civile și politice

22.) Recomandările Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei:

a.) nr. R (87) 3 privind regulile europene pentru penitenciare;

b.) nr. R (98) 7 privind aspectele etice și organizaționale ale asistenței medicale în penitenciare;

- c.)nr. R (00) 19 privind rolul parchetelor în sistemul de justiție penală;
- d.) nr. R (00) 21 privind libertatea de a exercita profesia de avocat;
- e.) nr. R (01) 10 privind un cod deontologic european al poliției;
- f.) nr. R (06) 2 privind regulile europene pentru penitenciare

23.)Practica Înaltei Curți de Casație și Justiție privind apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, precum și referitoare la acordarea despăgubirilor morale. A se vedea în acest sens decizia nr. 400/2008 a ÎCCJ -Secția Civilă;

24.) Practica judecătorească și doctrina privind aplicarea Legii nr. 221 din 2009(*idem*).

CAP.IV.CONTEXTUL ISTORIC.

A.) SUCCINT ISTORIC AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC.

Partidul Național Țărănesc (PNȚ) a luat naștere în anul 1926 prin fuziunea Partidului Național Român(PNR-din Transilvania și Banat), condus de Iuliu Maniu, cu Partidul Țărănesc(PȚ-din Vechiul Regat), condus de Ion Mihalache.

PNR a fost înființat în anul 1869, astfel încât prin rădăcina sa ardelenescă, PNȚ este cel mai vechi partid din Europa Continentală, fiind mai vechi decât acesta doar partidele din Marea Britanie, la nivel

18

europen. PNR a condus lupta românilor din Ardeal pentru unitate națională, avându-și seva în idealurile și principiile enunțate de revoluționarii români de la 1848 pe "Câmpul Libertății" de la Blaj.

S-a remarcat, între altele, prin acțiunea "Memorandiștilor"

din a doua jumătate a secolului al XIX lea, prin activitatea unor lideri precum Ioan Rațiu-senior, Ciceo Pop de Băsești și alții, prin trecerea, în anul 1905, la "activismul politic", respectiv la reprezentarea națiunii române în Parlamentul Austro-Ungar, mai precis, în Dieta de la Budapesta, unde s-au remarcat prin discursurile și activitatea lor Iuliu Maniu și Alexandru Vaida Voievod, etc, care aveau studii și la Budapesta și Viena, unde își luaseră și doctoratul în drept.

Înainte și la începutul Primului Război Mondial din PNR făceau parte deja o serie de mari intelectuali români, între care și Octavian Goga iar Iuliu Maniu ținea legătura permanentă cu Ionel C. Brătianu și alte personalități politice din România.

La sfârșitul Primului Război Mondial, în calitate de ofițer în rezervă al Armatei Austro-Ungare, după ce luptase pe frontul din Italia, Iuliu Maniu, cu ajutorul unui regiment format din ostași români retrași de pe front, a asigurat timp de câteva luni ordinea și liniștea publică în Viena, unde autoritățile imperiale erau în disoluție totală.

Iuliu Maniu a avut un rol decisiv în Organizarea Marii Adunări de la 1 Decembrie 1918 de la Alba Iulia și în luarea deciziei pe care toți românii și-o doreau- aceea de "a se uni cu Țara".

În perioada 1918-1921, Iuliu Maniu a fost Președintele Consiliului Dirigent din Transilvania(un fel de Guvern al Transilvaniei și Banatului), care a avut menirea de a pregăti sub toate aspectele -politic, legislativ, administrativ, etc-unificarea efectivă, perioadă în care a colaborat foarte bine cu Alexandru Vaida Voievod, devenit întâiul Prim Ministru al României Mari, și cu Ionel C. Brătianu, care i-a succedat acestuia din urmă și, în calitate de Premieri, au condus negocierile pentru Tratatul de Pace de la Paris.

19

Pe de altă parte, Partidul Țărănesc a luat naștere în Vechiul Regat, la sfârșitul Primului Război Mondial, în jurul eroului de la Mărășești, învățătorul de țară din Dragomirești,

Județul Argeș, și Președintele Asociației Învățătorilor din România, Ion Mihalache, un excelent orator și un om cu un curaj, cinste, onestitate și devotament cu totul deosebite.

În urma fuziunii din 1926, din conducerea PNȚ au făcut parte Iuliu Maniu, Ion Mihalache, Virgil Madgearu și alții, iar în cadrul partidului activau personalități politice remarcabile, între care Nicolae Titulescu, Armand Călinescu și mulți alții.

Partidul a acces la putere în perioada 1928-1933, când, în pofida cumplitei crize economice au fost înfăptuite reforme radicale în toate planurile vieții economice, sociale, culturale, al educației, agriculturii, etc, și a fost practică o politică a "Porților Deschise" față de capitalul străin, în aceea perioada începând numeroase investiții străine în România.

Sub conducerea lui Iuliu Maniu și Ion Mihalache, PNȚ s-a opus cu vehemență atât dictaturii lui Carol al II lea cât și dictaturii legionare, a celei antonesciene și a constituit liantul rezistenței românilor împotriva odisoului ocupant sovietic și al produsului său cumplit-comunismul românesc.

Iuliu Maniu a refuzat ca PNȚ să facă parte din primul guvern comunist al țării, instaurat la 6 martie 1945 și condus de Petru Groza. În aceste condiții a fost cooptat în arcul guvernamental așa zisul-PNȚ-Anton Alexandrescu-o dizidență insignifinată din PNȚ.

B.) CONTEXTUL ISTORIC AL DIZOLVĂRII PARTIDULUI ȘI ARESTĂRII LIDERILOR ȘI MEMBRILOR SĂI.

Primele alegeri parlamentare din România postbelică au avut loc la data de 19 noiembrie 1946. Rezultatele oficiale impuse de Armata Roșie,

20

comisarii sovietici și KGB au stabilit drept câștigător [Blocul Partidelor](#)

Democrate, alianța electorală care forma guvernul comunist al prim-ministrului Petru Groza, care era formată din Partidul Comunist Român, Partidul Social-Democrat, Frontul Plugarilor (formațiunea politică a prim-ministrului), Partidul Național Liberal-Tătărescu, facțiunea țărănistă a lui Anton Alexandrescu, Uniunea Patriotilor, Uniunea Populară Maghiară(UPM/MNSz) și Comitetul Democratic Evreiesc.

În realitate, aceste alegeri au fost câștigate de o manieră categorică de către PNT-Maniu, partid care a obținut peste 77% din voturi și în care imensa majoritate a românilor de la aceea vreme și-au pus speranțele pentru a se opune impunerii comunismului de către ocupantul sovietic.

Această victorie zdrobitoare obținută de PNT în frunte cu Maniu și Mihalache în pofida ocupației sovietice, a prezenței Armatei Roșii, a reprezentanților KGB și a comisarilor sovietici, precum și a numeroaselor stratageme folosite de aceștia și de progeniturile lor - călăii români-nomenclaturiști sau securiști- a stat la originea urii și, în același timp a fricii fără margini și furiei dezlănțuite cu care aceștia au acționat împotriva liderilor și membrilor PNT atât în perioada regimului comunist cât și după decembrie 1989.

Aceste alegeri au marcat un pas decisiv spre destabilizarea monarhiei constituționale române, sfârșitul oricărei speranțe de reinstalare a democrației

și instaurarea oficială a regimului dictatorial comunist.

21

Istoricii sunt de acord că BPD a condus o campanie electorală caracterizată prin folosirea tacticilor de intimidare și a abuzurilor electorale împotriva partidelor istorice – PNT și PNL.

Astfel cum am arătat, rezultatele oficiale consfințeau însă victoria zdrobitoare a comuniștilor – BPD cu 348 de mandate (379 împreună cu aliații), PNT, 32 de mandate iar PNL doar 3 mandate.

Alegerile din România din anul 1946 au avut caracteristici asemănătoare cu procesele electorale din celelalte țări "eliberate" de Armata Roșie, care aveau să devină în scurtă vreme ceea ce se va numi mai târziu "Blocul Răsăritean".

Momentul convocării alegerilor a coincis cu cel al înrăutățirii relațiilor dintre Uniunea Sovietică și puterile occidentale și al izbucnirii Războiului Rece, marcat de discursul "Cortinei de fier" al lui Winston Churchill din data de 5 martie 1946.

Data alegerilor a coincis cu cea de-a patra aniversare a Operațiunii "Uranus", un moment în care armata română și cea a Germaniei Naziste au suferit o înfrângere de proporții pe frontul de Răsărit. În însemnările sale, generalul Constantin Sănătescu, un adversar declarat al comuniștilor și al lui Petru Groza, considera că data alegerilor nu a fost aleasă întâmplător ("pentru a ne sfida").

După ieșirea din Axă, la data de 23 august 1944, România a fost supravegheată de Aliați prin intermediul Comisiei Aliate de Control.

După Conferința de la Ialta, din februarie 1945, autoritățile sovietice și-au mărit presiunile și prezența în România, iar după Conferința de la Potsdam, guvernele occidentale au refuzat

să recunoască guvernul Groza, impus de sovietici.

22

La mijlocul lunii decembrie a anului 1945, reprezentanții celor trei mari Puteri Aliate, Andrei Vîșinski din partea Uniunii Sovietice, W. Averell Harriman din partea Statelor Unite și Archibald Clerk-Kerr din partea Regatului Unit, au vizitat Bucureștiul și au căzut de acord cu organizarea de alegeri generale pentru luna mai a anului următor, pe bazele înțelegerilor semnate în timpul discuțiilor de la Ialta.

Cu câteva luni înainte de alegeri, liderii comuniști își exprimaseră încrederea în șansele de câștigare a 70 până la 80% din mandatele de deputat (declarațiile ministrului justiției Lucrețiu Pătrășcanu și a ministrului afacerilor interne Teohari Georgescu) sau chiar a 90% (Miron Constantinescu, șeful ziarului comunist Scînteia).

Fostul ministru de externe Constantin Vișoianu se plângea lui Adrian Holman, ambasadorul britanic la București, că BPD-ul își asigurase toate mijloacele pentru a câștiga alegerile prin fraudă.

Archibald Clerk-Kerr, după vizita sa din România, nota că, în țară, nimeni nu mai credea că alegerile vor fi libere; însuși Vîșinski nu credea că, dacă nu erau ajutați în mod serios, comuniștii români ar fi fost capabili să câștige mai mult de 10% din mandatele parlamentare.

Partidul Național Țărănesc, care era principalul reprezentant al democrației, bazându-se pe țărănime și clasa de mijloc, precum și sprijinitorul capitalismului, avea cu PCR o relație extrem de tensionată.

Într-un context semioficial, istoricii consemnează că premierul român Petru Groza a afirmat, în februarie 1946: "Dacă

reacționarii câștigă, credeți că noi îi vom lăsa să trăiască [încă] 24 de ore? Vom reacționa imediat. Vom apuca în mâini ce putem și vom ataca"

În lunile care au urmat, comuniștii și-au concentrat acțiunile pe

23

reducerea la tăcere a opoziției și pe câștigarea monopolului puterii.

C. ÎN CEEA CE PRIVEȘTE PRETEXTUL ARESTĂRILOR ȘI ÎNTEMNIȚĂRILOR NOASTRE, A LIDERILOR ȘI MEMBRILOR PNȚ, TREBUIE AVUTE ÎN VEDERE, ÎNTRE ALTELE, ȘI URMĂTOARELE ASPECTE:

Iuliu Maniu și-a dat seama că atât timp cât România va fi lăsată în "*sfera de influență*" a URSS nu va mai fi posibilă exprimarea politică democratică și că singura cale de a face cunoscute lumii năzuințele reale ale românilor a rămas trimiterea peste hotare a unui grup reprezentativ de membri ai PNȚ.

Având această convingere, dar căzând și în înscenarea realizată de NKVD, comuniștii și structurile Securității românești, el a acceptat, în cele din urmă, plecarea din țară, cu avionul, a unui grup de fruntași ai partidului: Ion Mihalache, Nicolae Penescu, Nicolae Carandino și Ilie Lazăr.

Înscenarea a reușit, grupul fiind arestat la *Tămădău*, în apropierea Bucureștiului (14 iulie 1947).

Prin urmare, în vara anului 1947, "Afacerea

Tămădău” (capcană organizată de instituțiile
puterii comuniste și susținută de Armata Roșie și
KGB) a asigurat pretextul pentru eliminarea din
viața politică a țărăniștilor, în special, și liberalilor,
partidele politice istorice fiind interzise în mod
oficial după punerea sub acuzare și

24

judicarea lui Iuliu Maniu, Ion Mihalache și ai
celorlalți lideri ai PNT prin Legea 289 din 15
august 1947 pentru desființarea și interzicerea
organizațiilor de tip fascist, profascist sau
terrorist, politice, militare sau paramilitare.

O acțiune normală în orice stat civilizată, cum ar fi
plecarea peste hotarele proprii țării, a fost răstălmăcită
și incriminată ca trădare.

Drept urmare, întregul Partid Național Țărănesc
a fost culpabilizat și, la 19 iulie 1947, Adunarea
Deputaților a ridicat imunitatea parlamentară a
deputaților PNT, iar la 25 iulie, Consiliul Politic al
BPD a propus dizolvarea PNT.

La 29 iulie 1947, printr-un jurnal al Consiliului
de Miniștri, a fost dizolvat Partidul Național
Țărănesc (a șaptea desființare a partidului), iar la
data de 15 august 1947 a fost adoptată Legea nr.
289 privind desființarea și interzicerea
organizațiilor de tip fascist, profascist sau
terrorist, politice, militare sau paramilitare, în
temeiul căreia au fost arestați și condamnați

imensa majoritate, dacă nu aproape toți liderii și membrii PNT.

Din cele de mai sus rezultă în mod evident că, într-un mod neconstituțional, nelegal, samavolnic și săvârșind un abuz de drept fără precedent, conducerea comunistă a țării a calificat PNT drept o organizație "fascistă".

25

Un asemenea "calificativ" a fost dat tocmai partidului nostru, care, între altele, a avut o contribuție decisivă la realizarea Marii Uniri de la Alba Iulia din 1918, s-a opus cu vehemență oricărei forme de dictatură (carlistă, legionară, antonesciană și comunistă), a fost simbolul național al luptei și rezistenței împotriva acestora și pentru apărarea și promovarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului și avea să dea jertfe de sute de mii de membrii și lideri arestați, dintre care zeci de mii au fost asasinați în diverse temnițe.

Legea nr. 289 din 1947 a fost abrogată prin Legea nr. 158 din 14 mai 2004 întrucât prevederile acesteia contravin Constituției, sunt contrare noii ordini de drept și au devenit anacronice.

Totodată, a fost adoptată ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ nr.31 din 13 martie 2002 privind interzicerea

organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii, aprobată prin Legea nr. 107 din 2006, modificată prin Legea nr.278 din 2006.

Acest act normativ evident că nu consideră nici un moment drept "fascistă, profascistă sau teroristă" activitatea profund democratică desfășurată de PNT și de liderii săi în perioada 1947-1989.

26

Între 29 octombrie și 11 noiembrie 1947, s-a desfășurat primul proces intentat PNT.

Pe banca acuzării au fost aduși conducătorii partidului și câțiva înalți funcționari din Ministerul de Externe: Iuliu Maniu, Ion Mihalache, Ilie Lazăr, Nicolae Carandino, Nicolae Penescu, Vasile Serdici, Ion Mocsonyi-Stârcea, Victor Rădulescu-Pogoneanu, Camil Demetrescu, Florian Roiu, Emil Lăzărescu, colonelul Ștefan Stoika, lt.col. Dumitru Stătescu, Radu Niculescu-Buzești. Au fost judecați în lipsă Grigore Niculescu-Buzești, Grigore Gafencu, Constantin Vișoianu și Alexandru Cretzianu.

Cum nu exista vinovăție penală, condamnările au fost stabilite în funcție de personalitatea politică și de dârzenia inculpaților (de la muncă silnică pe viață până la închisoare corecțională).

Au urmat zeci și sute de procese înscenate, intentate în majoritate împotriva fruntașilor național-țărăniști, atât în Capitală, cât și în țară. Numărul proceselor a fost impresionant Nici nu se cunoaște încă numărul exact al acestora. Mare parte a membrilor PNTJ au fost arestați, condamnați penal sau pedepsiți prin decizii administrative în perioada 15 august 1947-15 august 1952 și după aceea, multe dintre măsurile și acțiunile Securității având loc în seara zilei Sărbătorii de "Sfânta Maria."

27

Numărul celor care au murit în detenție în închisorile din Sighet, Aiud, Galați, Pitești, Gherla, Ocnele Mari, Dej, Caransebeș, Craiova, Oradea, Suceava, Râmnicu Sărat, Botoșani, Vaslui, în mine, la Canal, precum și în satele din Bărăgan,etc, de ordinul zecilor de mii, nu este încă precis cunoscut.

Sub pavăza armatei sovietice "*frățești*", reformele comuniste s-au succedat într-un ritm vertiginos.

Au fost introduse pedepsele administrative și lagărele de muncă forțată, care au scutit autoritățile de a mai înscena procese, deoarece, în virtutea acestor măsuri "*secrete*", aveau posibilitatea să priveze de libertate pe orice presupus adversar politic suspectat de a

desfășura activități contra regimului și să-l interneze în condiții precare de existență în lagăre de muncă obligatorie, de exemplu pentru "faptul de PNT".

Până în 1964, desfășurând întregul arsenal de "metode de convingere", de la presiuni morale la ruina economică și de la amenințări până la crimă, o mare parte a liderilor politici ai României interbelice, a vârfurilor intelectualității și societății civile, adică tot ce fusese mai reprezentativ în clasa conducătoare a fost exterminat sau redus la tăcere, fiind înlocuiți cu călăi nomenclaturiști și/sau securiști, fapt care a avut un impact devastator

28

asupra României atât în timpul regimul comunist cât și după 1989, când aceștia din urmă și-au continuat opera de distrugere a țării, iar România nu s-a refăcut nici până în prezent și nu are nici o șansă să se ridice la nivelul celorlalte state atâta vreme cât aceștia sunt în continuare la putere.

Rezistența împotriva regimului comunist din România a însemnat reacția de apărare a demnității naționale împotriva jafurilor, arestărilor și crimelor comise de ocupanții sovietici și de uneltele lor.

Subsemnatul petent, Ioanițoiu Cicerone Aristotel Traian, sunt membru al Partidului Național Țărănesc din

anul 1943 și din anul 1945 lider al tineretului țărănist din Oltenia, pe care am fost delegat să îl organizeze de către Iuliu Maniu.

După ieșirea din închisoare, am făcut parte din Grupul PNT- Coposu și am reușit să plec din țară la 13 septembrie 1979, în Franța unde am obținut azil politic.

În aceste condiții am început să organizez în exil Partidul Național Țărănesc, al cărui Secretar General am și fost ales.

Am publicat numeroase volume despre gulagul românesc, între care dicționarul foștilor deținuți politici, intitulat „Victimele terorii comuniste”, și „Morminte fără cruce”.

V.)SITUAȚIA DE FAPT

29

A.) Supravegherea mea de către Securitate a început în luna martie 1945 și a ”încetat” la data de 22 decembrie 1989 deși, la data de 13 septembrie 1979, am părăsit definitiv Republica Socialistă România, primind azil politic în Franța.

Astfel, la data de 1 Septembrie 1945, prin dispoziția Chesturii Craiova, ordinul fiind semnat de Ilie Bădica, s-a dispus: ”Luati masuri imediat de a prinde si înainta sub escorta pe studentul Ionitoiu Cicerone, care s-ar putea gasi la Bailesti...”(anexa nr.14)

De asemenea, la data de 1 octombrie 1979, Inspectoratul Securității Municipiului București, prin Ordinul 2213/1979, semnat de col. Lazarut Ion, a anunțat ca am parasit tara cu destinatia Franta, luandu-se masuri ca subsemnatului petent sa nu i se mai permita reintoarcerea in R.S.Romania și propunandu-se să se ”aprobe inchiderea” dosarului meu de

urmarire informativa de la C.I.D, precum si mentinerea acestuia in evidenta generala iar in tara vor fi tinute în continuare în supraveghere informativa permanentă persoanele mai apropiate mie, in scopul prevenirii atragerii acestora in vreo actiune dusmanoasa de către subsemnatul.

Calvarul vieții mele a inceput așa cum am arătat, dupa 20 Martie 1945, cand am scapat de agentii Brigazii Mobile a Sigurantei Bucuresti, fugind pe fereastra de la Caminul studentesc"Venus".

B.) Prima arestare:

Fiind dat in urmarire am fost arestat, prima dată, în timpul nopții, fara mandat, la data de 4 august 1945, prin violarea domiciliului meu(anexa nr.15).

Dupa 4 zile de anchete dure am fost inaintat Parchetului Tribunalului Dolj, așa cum reiese din adresa nr.4708/ 4 august 1945,

30

pentru săvârșirea infracțiunii de multiplicare si raspandire a unui manifest (program) intitulat "Declaratiile domnului Iuliu Maniu facute presei pe 19 Iulie 1945", necenzurate conform Conventiei de Armistitiu ".

Procurorul Parchetului Dolj, magistratul Voinea, m-a pus in libertate,

însă chestorul Ilie Badica a dispus punerea mea sub urmarire "ca sa fiu prins si inaintat sub escorta".

C.) A doua arestare:

Am fost arestat din nou de chestura la 17 septembrie 1945, si, dupa 3 zile de ancheta la care a participat si cpt. Petrov Vasiliev (seful NKVD instalat la Craiova), am fost lasat liber, dupa ce am semnat in plina noapte

un –Proces Verbal, înmanat de comisarul Moldoveanu. În această perioadă de 3 zile de anchetă am fost insultat, amenintat si injurat pe ruseste de catre capitanul sovietic Petrov Vasiliev, pe lângă toate celelalte ce mi-au fost adresate în limba română(anexa nr.16).

D.) A treia arestare:

În noaptea de 20 spre 21 septembrie 1945, la numai zece minute de la parasirea localului chesturii Craiova, mi-a aparut in fata o masina si capitanul Petrov Vasiliev cu talmaciul lui au sarit pe mine si m-au aruncat in masina, punandu-mi pistolul in ceafa.

Asa am ajuns, de data aceasta la sediul NKVD din Craiova, unde am fost torturat ingrozitor, ”jucat in picioare”, lovit cu pistolul in cap pana la pierderea cunostintei, trezit cu galeti de apa aruncate asupra mea, apoi era reluată bataia.

L-a interventia personală a lui Iuliu Maniu pe langa Comisia Aliata de Control, după 5 zile, am fost eliberat dupa miezul noptii, exact asa cum fusesem răpit pe 21 septembrie 1945,
31
adică aruncat în stradă.

E.) A patra arestare.

Ajuns **la Bucuresti**, in contextul opresiunii exercitate asupra poporului roman, urmarit peste tot, **am fost arestat din nou, împreună cu multe alte persoane, in noaptea de 8 noiembrie 1945**, cand veneam acasa de la aniversarea zilei onomastice, de Sf.Mihail, a unui coleg.

Toți cei arestați am fost dusi, in timpul noapții, de ostasii din divizia ”Tudor Vladimirescu”,creată de sovietici în URSS, în 1944, din prizonieri români ”reeducați rapid”, care patrulau in beciul Prefecturii Capitalei, ce gemea de multimea arestata si schingiuita, dupa ce in timpul zilei, din Ministerul de Interne se trasese în

mulțime, facandu-se numeroase victime –morti si raniti –printre cei ce manifestasera pentru Regele Mihai, de ziua lui.

Dupa 2 saptamani de ancheta, bătaii, torturi și insulte, la interventiile strainatatii, am fost pusi in libertate "la grămadă" întrucât se pregatea organizarea Conferinței de la Moscova din anul 1945, unde urmau a participa, între alții, și șefii delegațiilor Marilor Puteri.

F.) Prima condamnare:

Prin sentința penală nr.524 din 22.06.1946, pronunțată în dosarul nr. 6641/1946, am fost condamnat de către Tribunalul Militar, Curtea Marțială a Corpului II Armată, în lipsă, în temeiul prevedrilor art. 7 și 23 din Ordfonanța nr.1 din 1940, rap. la art. 326 și 360 din Codul Justiției Militare, la doi ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de "întrunire și manifestație interzisă". Totodată, am fost obligat la plata sumei de 100 000 lei cu titlu de amendă penală și 20 000, 00 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Prima mea condamnare este legată de faptul că, în București, fiind student la Facultatea de Litere, în calitate de membru al PNT, am organizat și am participat la manifestatia împotriva comuniștilor de la 10

32

Mai 1946(Ziua Regalității).

Auzind despre torturile salbatice la care erau supusi cei arestati pentru că au participat la manifestația împotriva comuniștilor din 10 mai 1946, am reusit, împreună cu alți doi conducatori ai manifestatiei, sa fugim in Muntii Piatra Craiului, unde ne-am adapostit. Astfel am reușit să nu execut prima pedeapsă dar situația prin care am trecut și riscurile la care m-am expus au fost deosebite.

G.)A doua condamnare:

Prin sentința penală nr. 412 din 26.03.1948,
pronunțată de către Tribunalul Militar București, am fost
condamnat în temeiul art. 1,2 și 3 din Legea nr. 124 din
1940, la 1 an și 6 luni închisoare pentru tipărirea,
multiplicarea și răspândirea de materiale subversive.

S-a reținut în sarcina mea că, în perioada 14-19 mai 1947 am conceput, multiplicat și difuzat un manifest cu conținut anti-guvernamental, un număr de 3000 de exemplare fiind difuzate în "Școala Politehnică".

H.) A treia condamnare:

Prin sentința penală nr. 979 din 12.10.1950,
pronunțată de Tribunalul Militar București, în dosarul nr.
1384/1950, definitivă prin decizia nr. 468 din 23 februarie 1951,
am fost condamnat în temeiul art. 209 alin. 3 din Codul
penal, pentru săvârșirea infracțiunii de uneltire contra
ordinii sociale, rap. la art. 157(circumstanțe atenuante) din
aceiași cod și art. 304 și 463 din Codul Justiției Militare la 5
ani închisoare temniță grea, 5 ani degradare civică și
5000 lei cheltuieli de judecată.

În această cauză am fost arestat la data de 15 august 1949,
fiind

33

liberat la data expirării pedepsei și anume 13 august 1954.

Totodată, s-a dispus confiscarea totală a averii personale
a subsemantului.

I.) A patra condamnare:

Prin sentința penală nr. 73 din 28.02.1962, pronunțată
de Tribunalul Militar București în dosarul nr. 51/1962, am fost
condamnat în temeiul art. 209 alin. 2 lit. a din Codul
penal, pentru săvârșirea infracțiunii de uneltire contra

ordinii sociale, cu aplicarea art. 25 pct. 6 alin. 1, art. 59 și art. 64 din același cod și art. 109, art. 110 din Codul de procedură penală, **la 8 ani închisoare corecțională și 5 ani interdicție corecțională.**

Totodată s-a dispus confiscarea totală a averii personale a subsemnantului.

Prin decizia nr. 504 din 27 iulie 1962 a Tribunalului Militar de Regiune Militară București a fost admis recursul subsemnatului, cauza fiind trimisă la Procuratura Militară București pentru completarea cercetărilor penale.

În această cauză am fost arestat la data de 8 mai 1961.

J.) A cincea condamnare: _____

După casarea sentinței penale nr. 73 din 28.02.1962, cu trimitere la Procuratura Militară București pentru completarea cercetărilor penale, prin sentința penală nr. 29 din 11.02.1963, pronunțată de Tribunalul Militar București în dosarul nr. 23/1963, am fost condamnat, în temeiul art. 209 alin. 2 lit. a din Codul penal, pentru săvârșirea infracțiunii de uneltire contra ordinii sociale, cu aplicarea art. 64 din același cod și art. 109, art. 110 din Codul de procedură penală **la 6 ani închisoare corecțională și 3 ani interdicție corecțională.** Totodată s-a dispus confiscarea totală a averii personale a subsemnantului.

34

Această hotărâre a rămas definitivă urmare a respingerii recursului subsemnatului prin decizia penală nr. 129 din 25 aprilie 1963, pronunțată de Tribunalul Militar de Regiune Militară București

În cauză s-a menținut măsura arestării luate la data de 8 mai 1961.

Din totalul pedepselor aplicate de 22 de ani și 9 luni am executat efectiv 9 ani și 2 zile

Am fost eliberat la 28 iulie 1964 în baza Decretul nr. 411/1964.

K.) Am fost închis pentru executarea pedepselor politice sus arătate în penitenciarele Văcărești și Jilava, Oradea, în aresturile de la Craiova, MAI, Rahova și Uranus și în coloniile de muncă Peninsula și Poarta Albă.

L.) În timpul dictaturii sovieto comuniste din România am fost calificat ca fiind "dusman al poporului", "bandit" sau "tradator al clasei muncitoare" fiind supus unei permanente urmăririi și supravegheri din partea Securității, atât în cursul arestărilor cât și pe durata executării pedepselor, precum și în perioadele în care am fost în stare de libertate, și anume:

- 8 mai 1948 – 15 august 1949 (anexa 17,18,19).
- 14 august 1954 - 8 mai 1961 (20,21)
- 28 iulie 1964 – 13 septembrie 1979(

În intervalele sus arătate locuința mea și a familiei mele, a soției mele, Aurora, și a fiicei mele au fost pecheziționate de peste 100 de ori, de fiecare dată fiindu-mi ridicate diferite bunuri personale(anexa 22).

M.) Pe toată durata arestărilor mele și executării

35

pedepselor aplicate am fost torturat fizic și psihic, bătut, insultat, nu mi s-a acordat asistență medicală, îmbrăcăminte, alimente și apă, mi s-a interzis legătura cu familia pe perioade lungi de timp, fiind, totodată, obligat să muncesc în folosul Statului comunist.

Torturarea mea fizică și psihică a fost realizată de către "pretinsi oameni" ce se pusesera în slujba ocupantului sovietic și comunist pe baza legământului: "Jur să urasc din adancul ființei mele pe toți dușmanii Patriei și ai poporului muncitor", completat la unii cu angajamentul ca "nu voi divulga nimanui nimic din cele ce cunosc atât referitor la sistemul de pază, supraveghere, cercetare, anumite informații despre unii deținuți, precum și anumite funcții pe care le-am îndeplinit în cadrul formațiilor M.A.I.", încheindu-se cu paragraful "cunoscând aceste dispoziții și conștient de importanța prezentului angajament, în mod liber și conștient, îmi iau angajamentul de a nu divulga nimanui nimic din cele ce am cunoscut pe orice cale în timpul cât am funcționat în Ministerul de Interne, iar în cazul când o voi face, mă voi supune sancțiunilor din legile menționate care prevăd pedeapsa cu moartea pentru asemenea fapte."

N.) ANCHETA

Subsemnatul petent am fost arestat, punându-mi-se catuse la mâini și ochelari cu lentile din tablă. În arest am fost ținut în pielea goală timp îndelungat, fiind supus la frig și înfometare repetată, injurat, lovit și perchezitionat(anexele:23,24,25,26).

Pe durata anchetelor am fost insultat, mi-au fost adresate cele mai abjecte injurături posibile, am fost bătut grav cu bastonul și ranga, am fost suspendat pe ranga și pentru a putea

36

fi mai eficient lovit la talpi, fund și cap, până mi-a dat sangele și am leșinat, fiind trezit cu găleți de apă ce au fost aruncate pe mine.

Totodată, în timpul anchetei s-a folosit asupra mea și metoda electrocutării, fiind supus în mod repetat șocurilor electrice.

Torturile și bătăile mi-au vătămat grav sănătatea, iar șocurile electrice aplicate au avut repercursiuni asupra inimii.

Astfel, după rapirea mea de către agenții N.K.V.D. în septembrie 1945, am fost "jucat" în picioare și lovit cu pistolul în cap, timp de peste o săptămână, în sediul unității NKVD-ului din Craiova.

Am fost torturat în mod bestial în luna septembrie 1947, în timpul anchetei ce a urmat după arestarea lui Iuliu Maniu, de către Inspectorul Siguranței Capitalei, ajutat de Nicolae Bogdan și Carol Deleanu. Plin de sange, am fost dus într-o carcera betonată, unde am stat 24 ore în picioare și cu catusă la mâini.

Tot în acest mod am fost torturat și la Securitatea Capitalei, condusă de fostul Inspector al Siguranței Capitalei, ajuns lt.col. la Securitatea din Calea Rahovei, renumită prin bătăile aplicate de calaul T.Sepeanu.

În acest loc calaul care m-a "jucat în picioare" de a fișnit sangele din mine a fost slt.Done (Mitrea) Pascu, care, totodată, mi-a spart și arcada pentru refuzul "de a ajuta ancheta".

Ranile, schilodirile și bolile contractate în condițiile inumane în care am fost ținut și tratamentul bestial aplicat m-a adus în situația de a arăta ca un schelet ambulant, mergând ținându-mă de perete.

În toată perioada anchetei nu am beneficiat de asistență medicală,

37

spunându-mi-se că mă asteapta groapa comună, unde voi fi

”vindecat” și mă voi odihni.

Așa cum rezultă din Nota /SS/ din 12 decembrie 1963 – camera de anchetă (fiind arestat din data de 8 mai 1961), nu puteam fi transferat din arestul Securității la penitenciar fără aprobarea conducerii Serviciului K.(anexa 27).

Dupa finalizarea anchetei și pana la proces si dupa proces pana la transferul spre locul de executar al pedepsei, am fost trimis, de 4 ori, în infernul de la Penitenciarele Vacaresti și Jilava. La Vacaresti ne mancau plosnitele si paduchii care prevesteau tifosul. Aici vedeam însă lumina zilei.

LA PENITENCIARUL JILAVA.

Penitenciarul Jilava era pregatit în mod ”special” pentru detinutii politici. După ce am coborât din duba, am fost primit cu injuraturi abjecte, insotite de lovituri de ciomege și de strigaturi : ”Ba, sa va intre in cap ca aici e Jilava, nu pensionul de unde veniti si nu veti iesi decat cu picioarele inainte.”

Am fost dezbracat in pielea goala și tinut pe ciment 2-3 ore pana mi s-a făcut perchezitia corporală. În celulă, o camera de 4 x 4mp, am fost înghesuiti cate 30-40 de persoane. Vara te inabuseai de caldura iar iarna inghetai de frig.

In tot acest timp, cu rabdare, imbracamintea îmi era ”purecata”, cuta cu cuta, ca sa nu se introduca vreo arma. Apoi, noi, toți deținuții politici eram scotociți prin gura, urechi, nas, nescapand nici partile intime, ca sa nu introducem bani, verighete, inele sau alte obiecte cu care am fi putut ”cumpara” vigilenta paznicilor.

Dezbracat, cu zdrentele in mana ramase din ceea ce fusese îmbrăcîmintea mea, dupa aproape un an de ancheta am fost dus

38

la ”reduit” intr-o camera întunecată de 6 x 12mp.

Dupa cateva momente m-am dezmeticit si in fata mi-au aparut o multime de schelete in pielea goala care se uita curioase la mine.

Erau atunci 285 de oameni, in aceasta hruba subterana în suprafata de 72 mp, în care geamurile erau inchise si in exterior aveau si obloane de scandura. Numarul victimelor varia dupa valurile de arestari care se efectuau.

In aceste conditii, greu de imaginat, mă întreb și vă întreb cum au putut sa supravietuiasca atatea fiinte umane, intr-o incapere de 180 metri cubi (6x12x2,5), revenindu-i fiecaruia cate 2,5 m.c. de aer ?

Se dormea pe 3 randuri de paturi suprapuse, pe ambele parti ale hrubei, din care primul rand pe ciment iar celelalte doua randuri pe priciuri de scandura suprapuse; pe mijlocul camerei de 2 metri latime erau cate 3-4 persoane așezate in 6 randuri, plus 3 pe capacele celor 2 butoaie de murdarii si unul pe al putinei de apa.

Astfel îi revenea fiecarui om un spațiu de circa 35 de centimetri lățime putand dormi numai pe o parte si intorcandu-se pe cealalta numai la comanda.

Situația sus prezentată am scris-o în nenumarate memorii atât subsemnatul petent cât și alții dintre cei care am supraviețuit și, Onorată Instanță, vă declar că nu este deloc exagerată. Ramane să vă imaginați de ce fel de "somn" beneficiam cand, in timpul noptii, mai era un dute-vino la

hârdaiele de necesitati.

La acest tablou apocaliptic mai adaugați si faptul ca asa zisa "mancare", **ce nu depasea 500 de calorii** pe zi, se aducea aburind si era impinsa in celula cu piciorul.

Astfel, într-o dimineata din **luna iulie 1954**, l-am scos pe Stratulat Cristache(condamnat politic ca și mine)din celulă deoarece leșinase si l-am intins pe culoarul intrarii in "reduit". Seara, la inchidere, am fost chemat impreuna cu Remus Radina(condamnat politic la fel ca mine și Stratulat Cristache), ordonandu-ni-se sa-l ducem in celula fiindca se face inchiderea.

Întrucât am refuzat, plutonierul ne-a injurat si l-a adus pe comandant, maiorul Ion Csaki, care ne-a ordonat acelasi lucru. l-am spus ca datoria noastra este sa salvam oamenii și nu să îi omorâm. Nemulțumit de răspunsul nostru, **a chemat fierarul si i-a dat dispozitie sa ne nituiasca lanturi la picioare.**

Si, in acest mod, toti trei am fost duși intr-o celula neagra (fara lumina si ferestre), in care erau somiere fara picioare, iar pe jos apa era de un lat de palma. In schimb aveam aer. Am stat acolo 7 zile cu mancare la 3 zile, de fapt o zeama "chioara" cu niste dovlecei plutind ici si colo.

Din cauza lipsei de igiena si nespalare aveam furuncule pe piele, la fel ca marea majoritate a deținuților, in timp ce sudoarea curgea pe noi, iar pe pereti siroia apa.

Aceasta era situatia traita in perioada de tranzitie dintre ancheta- proces si trimiterea la locul de ispasire a pedepsei.

DETENȚIA

Din infernul de la Jilava, dupa ce am fost din nou perchezitionati la

40

piele cu acelasi "ceremonial" ca la venire, am fost urcati intr-un vagon duba, în care am fost inghesuiti 100 condamnati. În mijlocul

vagonului era o gaura pentru necesitati. Ni s-a dat hrana rece, o bucata de paine si 100 gr.slanina sarata.

La inchiderea usii ni s-a aruncat o galeata de apa cu promisiunea ca la golirea ei vom mai primi. S-a inchis usa si am pornit. In atmosfera inabusitoare ne-am dezbracat, ramanand in slipuri, iar transpiratia incepuse sa curga pe pielea noastra nespalata. Setea incepuse sa ne chinuiasca. La bataile insistente în pereții vagonului, gardienii raspundeau scurt : asteaptă!

In sfarsit, pe la Fetesti, s-a deschis usa si gardienii ne-au mai dat o galeata de apa adusa de la alimentarea locomotivei.

Ca niste schelete ambulante am fost coborati in gara Basarabi si **dusi 5 km pe jos pana la Lagărul Poarta Alba**, unde, dupa triere, **cei cu pedepse de peste 5 ani, am ajuns cu camioanele la Penitenciarul Peninsula.**

Bineinteles, tot drumul am fost insotiti cu injuraturi si amenintari ca "acolo o sa ne ramana oasele".

La Peninsula am lucrat la sapaturi pentru albia Canalului Dunăre -Marea Neagră. Schelete cum eram, mergeam zilnic, pe jos, 4-5 km, dus si intors, intre lagar si locul de munca, iar odata ajunsi trebuia sa cărăm roabe pline cu pamant, pe dulapi din scandura montati pe schele, in panta, pentru formarea digurilor canalului. Pamantul uscat era tare si sareau scantei cand dadeai cu tarnacopul, iar cand era ploaie devenea cleios, lipindu-se de lopata. Norma era aproape imposibil sa o indeplinesti. Am inceput sa ne facem "juguri" din camasi si cărpe legate de coarnele roabei, ca sa ne ajutam impingând roaba.

Neindeplinind norma, am fost pedepsit cu taierea dreptului la pachet si am devenit clientul carcerii pe timp de noapte iar dimineata eram scos la lucru, cu hrana pe jumătate.

41

Militienii ne injurau si amenintau iar brigadierii, luandu-le exemplul, strigau mereu: "**da-i pana mori.... dai pana mori**"!

Si, intr-adevar, **au murit multi, si mai multi s-au imbolnavit**

de inima, TBC, ulcer, diabet,...etc.

Intr-o noapte, pe santierul "Mustata" , aflându-mă la descarcarea vagoanelor cu pamant si piatră escavate mi-a venit rau si am cazut pe linia ferata.

Brigadierul (Lie Pompiliu) a inceput sa ma injure si sa ma tarasca pe panta in jos. Dimineata, am fost dus la ofiterul politic, lovit, injurat si acuzat de sabotarea productiei. **A urmat o pedeapsa de 7 zile in carcera, dezbracat in camase, in luna Octombrie a anului 1951.** Am declarat greva foamei si, la expirarea perioadei de carceră **am fost mutat in alta brigada si, odata cu mine alti 30 de intelectuali care faceau și ei "greutati" "produsului", cum spunea celebrul Turcanu de la Pitesti, trimis să reeduce prin munca fortata pe "dusmanii poporului".**

Prin urmare, am fost supus și muncii la canal și fenomenului de reeducare Pitești.

Nu peste mult timp, **am ajuns și in brigada speciala de pedeapsa de la "O", condusa de brigadierul tortionar Muresan.** Simtindu-ma din ce in ce mai rau, n-am mai iesit la munca. Brigadierul m-a dus la doctor, care, dupa ce m-a consultat, i-a spus ca inima îmi este bolnava si are nevoie de odihna.

Aceasta s-a intamplat dupa moartea lui Stalin anuntata la data de 5 martie 1953 iar, **pe 19 iulie 1953, au incetat lucrarile la Canal.** Au fost opriti cei cu pedepse de peste 5 ani ca sa lucreze la demolarea baracamentelor si a liniilor de cale ferata. Eu am refuzat sa mai lucrez si am fost din nou pedepsit. Bolnav de inima și simtind cum se agraveaza treptat starea sănătății mele, **am declarat greva foamei la sfarsitul lunii august 1953.**

Dupa 9 zile de greva foamei, timp în care am fost alimentat cu
42
furtunul, am fost dus la Poarta Alba, pe targa.

La Poarta Albă funcționa un centru de triere a victimelor

Canalului de la lagarele de exterminare de pe tot traseul Canalului.

Intre condamnații politici deveniți inapți pentru muncă, adusi la Poarta Alba, majoritatea erau cei arestați administrativ de Sărbătoarea Sfânta Maria, pe data de 15-08-1952, și foarte batrani, în special membrii PNT, profesori, medici, avocați, arhitecți, etc.

Comandantul Ion Fecioru, sub pretextul imbunatatirii regimului alimentar, a scos deținuții la munca pentru strangerea recoltei de pe camp. **Mancarea consta din gogonele și morcovi murati, din Bulgaria. Deși numărul mortilor creștea de la o zi la alta, pachetele cu alimente și medicamente fusesera interzise.**

La data de **30 Ianuarie 1954, s-a instalat o iarna foarte grea** iar baracile au fost acoperite cu zapada. **Numărul morților era tot mai mare.** Circulația trenurilor și a mașinilor era inexistentă iar pâinea era adusă de la Constanta de ostasi, în ranite, mergând pe schiuri. În această situație comandantul Fecioru a promis că vom primi pachete cu medicamente și alimente imediat ce se va dezapezi.

Intr-adevar, la data de **9 Martie 1954, a sosit mașina poștei și a început descarcarea pachetelor. La apariția lui Fecioru s-a oprit descarcarea și a început reincarcarea celor ce ajunsesera în magazie.**

În fața acestui tablou al **disperării scheletelor supraviețuitoare**, imediat, împreună cu încă 3 alți colegi, **am intrat în greva foamei, care, zi de zi, a luat proporții, ajungând la 54 de persoane în decurs de 7 zile, timp în care un tânăr sublocotenent a decedat.** Am cerut să vină o comisie de la MAI-București, însoțită de un procuror. Mancarea se îmbunătățise și s-a hotărât să se înceteze greva, rămânând numai doi condamnați în grevă, subsemnatul petent și cu Radulescu Octavian. **Am**

43

fost alimentat forțat și, după 17 zile, a sosit comisia însoțită și

de un doctor, hotarandu-se regim de refacere pentru TBC-isti si distrofici.

La sfarsitul lunii **martie 1954**, a intrat in greva, de unul singur – Remus Radina, cerand Comisiei pentru **eliberarea celor "condamnați" administrativ** și a caror sanatate se agravase si din cauza detenției și a batraneții, liberarea acestora. Dupa 25 de zile de greva a venit procurorul care a promis verificarea dosarelor celor necondamnati si, **in cursul lunii Mai 1954, au fost eliberati.**

Fecioru a cerut pedepsirea noastra, a celor 6 socotiti "instigatorii" salvarii a catorva sute de batrani bolnavi, **si a obtinut transferarea noastra** la cel mai indepartat penitenciar, **Penitenciarul Oradea**, unde am fost duși cu duba în luna **iulie 1954.**

În perioada 1963-1964, colonelul Tiriachiu a încercat sa ma anihileze si compromita moral, dar am ripostat și am arătat ca regimul a fost cel ce a gresit fata de mine, de familia mea. Colonelul "a sarit in sus" și mi-a spus ca **nu am alta sansa decat sa ies din inchisoare asa cum vrea el sau prin crematoriu(anexa 28).**

Atunci am declarat greva foamei si am fost crunt bătut de "colegii" Dan Cernovodeanu si Ion Negoitescu(anexa 29).

Onorat Tribunal și Stimată Doamnă Președinte, atribuirea denumirii de INFERN acestui tablou este mult prea ingaduitoare.

DUPĂ LIBERAREA DIN LAGĂRELE DE MUNCĂ ȘI PENITENCIARE.

Actiunile Securitatii au continuat și s-au exercitat chiar la locurile de munca sau printre locatarii din jurul domiciliului, aruncand samanta fricii acestora fata de orice fel de legatură cu

mine și cu familia mea(anexa 30,
29, 31,32).

44

După eliberarea din detenție și până la data de 13 septembrie 1979, când am părăsit țara, am fost chemat în mod sistematic la Securitate și Miliție, urmărit și supravegheat, iar locuința mi-a fost percheziționată în mod repetat fără să mi se prezinte vre-un mandat.

Deasemenea, s-a încercat discreditarea mea și a familiei, fiind pus în urmărire împreună cu soția, după lovitură de la Banca Națională, din strada Giulești (mai exact după 15 Iunie 1959). Astfel, agenții Securității au cerut relații despre subsemnatul petent și soția mea de la diferite persoane atât în București cât și în Bailești.(anexa 33).

Mai mult, soția mea a fost chemată și anchetată, fiind gravidă (în **Iunie 1961**), despre prietenii pe care îi am, despre cei care mă vizitează și ce discutii port cu ei. Era deci o tentativă a Securității de intimidare și poate de racolare a soției mele, care a eșuat, la fel ca toate celelalte acțiuni îndreptate împotriva noastră.

Menționez faptul că din **luna august 1945 și până la data decesului acesteia s-au făcut presiuni și asupra mamei mele**, care a fost permanent vizitată de organele represive iar locuința a fost sistematic percheziționată, indiferent de faptul că eram în libertate sau în detenție.

Am devenit membru al Partidului Național Țărănesc – Maniu în anul 1944 și am activat ca simplu membru până în anul 1946, când am fost ales președinte al Organizației PNT-Maniu de la Facultatea de Litere și membru în Comitetul Central al PNT -Maniu – Tineret. Am fost lider al tineretului țărănist din Regiunea Craiova(a se vedea în acest sens Nota Securității din 31.03.1967-anexa 38).

Atât în perioada detențiilor cât și după eliberarea

din arest am continuat să activez în cadrul Partidului.

Subsemnatul și alți membri ai PNT am fost urmăriți, filati,

45

interogați și locuințele noastre și ale familiilor noastre percheziționate în permanență de către Securitate(anexa.34,35,36,37).

De asemenea, Securitatea a folosit cele mai josnice metode în scopul intimidării noastre și a familiilor noastre și a racolării noastre drept colaboratori.

Astfel, în octombrie 1970, a avut loc la București prima reuniune a foștilor lideri țărăniști, care s-a organizat în clandestinitate, după 1947, și la care au participat, între alții: Corneliu Coposu, Ion Diaconescu, Niculae Ionescu Galbeni, Ioan Bărbuș, Ion Puiu, Alexandru Bratu, Gheorghe Mocanu, Maria Achim, Ion Ovidiu Borcea, Victor Coconeti (care a fost găsit zdrobit la 28 februarie 1973, pe caldarâmul din curtea interioară a clădirii unde lucra într-un birou de proiectare cu cinci etaje) și subsemnatul petent.

În 1972, Securitatea a declanșat operațiunea „*Negura*”, în cadrul căreia s-a alcătuit un plan de măsuri de ordin informativ, prin care cei suspectați că fac parte din PNT-ul clandestin să intre sub supravegherea directă a Securității, fără a mai apela la organizațiile politice ale PCR.

În aceste condiții, la 10 mai 1972, a avut loc o întâlnire secretă la care au luat parte Corneliu Coposu, Ion Diaconescu, Ionescu Galbeni Vasile Constantin Niculae, Ion Puiu și Gheorghe Mocanu(anexa 39,40).

O a treia întâlnire s-a ținut la 16 iunie 1972, la domiciliul lui Ionescu Galbeni Vasile Constantin Niculae, din cartierul Drumul Taberei.

Începând din 6 iunie 1974, Direcția a VI-a din cadrul Ministerului de Interne declanșase acțiunea de urmărire penală „*Himerele*”, care consta în supravegherea și anchetarea în stare de libertate a șapte lideri țărâniști. Securitatea a alcătuit un plan de acțiune prin care se urmărea

46

introducerea de informatori în cercurile de prieteni ai lui **Corneliu Coposu, Ion Diaconescu, Niculae Ionescu Galbeni** și respectiv **Ioan Bărbuș** și subsemnatul **Cicerone Ionițoiu**, organizând percheziții repetate la domiciliile noastre.

La data de **25 martie 1974**, o altă acțiune a Securității avea loc împotriva lui **Niculae Ionescu Galbeni**, căruia, la ordinul lt.colonelului Cekezi și a maiorului Catană, i se introduseseră mijloace de ascultare în locuință.

În același an, în luna august, a fost arestat **Alexandru Bratu**, pe baza mărturiilor unor informatori, și condamnat la zece ani de închisoare. A fost eliberat după doi ani (în 1977), la intervenția autorităților americane. În aprilie 1977, Bratu a emigrat în Statele Unite.

Subsemnatul petent, **Cicerone Ionițoiu**, am avut numeroase întrevederi cu **Corneliu Coposu, Ion Diaconescu** și **Niculae Ionescu Galbeni**, care, în 1977, fusese chemat la sediul Securității din București, unde a fost bătut cu bestialitate, fiind apoi eliberat, fără interogatoriu și fără nici o explicație.

Toate cererile formulate în această perioadă, în vederea promovării recursului extraordinar și achitarea mea au fost repsinse cu mențiunea ”hotărârile de condamnare sunt legale și temeinice”(anexa. 41).

La data de 13 septembrie 1979, subsemnatul Cicerone Ionițoiu, la intervenția președintelui Franței,

Valery Giscard D'Estaing, am reușit să emigrez în Franța, unde am obținut azil politic și am început să organizez, în exil, partidul, al cărui Secretar General am și devenit(anexele:42-46).

În țară, nucleul PNT s-a concentrat în jurul lui Corneliu Coposu.

47

La 2 februarie 1987, Corneliu Coposu a reușit să se întâlnească la București cu Jean Marie Daillet, vicepreședintele Internaționalei Creștin Democrat, solicitând înscrierea PNT în rândurile marii familii creștin democrat, lucru care s-a și realizat în acel an.

ONORAT TRIBUNAL,

Am relatat toate aceste aspecte cu speranta ca drama noastra nu va fi uitata, ca ea va avea un sens, ca va determina in mentalul tuturor celor care iau cunostinta de ea hotararea ferma ca asemenea orori sa nu mai fie posibile niciodata, impotriva nimanui.

Subsemnatul petent, CICERONE IONIȚOIU, arăt că nu am desfășurat niciodată acțiuni contra umanității, nu am desfășurat activități de promovare a ideilor, concepțiilor sau doctrinelor rasiste și xenofobe, nu am promovat ura sau violența pe motive etnice, rasiale sau religioase, superioritatea unor rase și inferioritatea altora, antisemitismul și incitarea la xenofobie.

V.)PRIVIND MOTIVELE CARE STAU LA BAZA CERERII DE ACORDARE DE DESPAGUBIRI BĂNEȘTI PENTRU PREJUDICIUL MORAL SUFERIT:

În ceea ce privește prejudiciul moral suferit de subsemnatul petent, Ionițoiu Cicerone Aristotel Traian, și familia mea, respectiv soția mea, Cicerone Aurora și fiica mea, Cicerone Gabriela, precum și mama mea, până a decedat urmare a celor 5 condamnări politice ale subsemnatului, în total la 22 de ani și 9 luni închisoare, din care am executat efectiv 9 ani și 2 zile, arăt următoarele:

48

Prejudiciul moral constă în faptul ilicit cauzator de prejudicii săvârșit de pârâțul Statul Român în timpul regimului totalitar comunist, fapt care se concretizează în încălcarea flagrantă a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului prin măsurile luate față de subsemnatul petent și familia mea, drepturi și libertăți consacrate prin tratate și convenții internaționale, precum și de legislația tuturor statelor democratice.

Faptele ilicite cauzatoare de prejudicii morale săvârșite de Statul Român în perioada regimului comunist au constat, între altele, în următoarele:

1.Subsemnatul, Ionițoiu Cicerone Aristotel Traian, nu am săvârșit nici o faptă nelegală și cu atât mai puțin vreo faptă penală sau de orice alt fel de natură să atragă condamnarea mea de 5 ori la pedeapsa totală de 22 de ani și 2 luni închisoare, din care am executat efectiv 9 ani și 2 zile;

2.Subsemnatul, Ionițoiu Cicerone Aristotel Traian, nu am beneficiat niciodată de dreptul la un proces echitabil și la un recurs efectiv, astfel că toate cererile formulate în vederea promovării recursului extraordinar și achitarea mea au fost respinse cu mențiunea "hotărârile de condamnare sunt legale și temeinice" ;

3.Subsemnatul, Ionițoiu Cicerone Aristotel Traian, am fost condamnat pentru faptul că am fost și sunt membru al

Partidului Național Tărănesc. Am devenit membru al
Partidului Național Tărănesc – Maniu în anul 1944 și am
activat ca simplu membru până în anul 1946, când am fost
ales președinte al Organizației PNT-Maniu de la Facultatea de
Litere și membru în Comitetul Central al PNT -Maniu –
Tineret. Am fost lider al tineretului țărănist din Regiunea
Craiova. După emigrarea în Franța, am început să organizez,
în exil, partidul al cărui Secretar General am și devenit.

4.În acest fel mi-a fost încălcat dreptul la liberă asociere,
precum și

49

dreptul la libertatea de exprimare și respectarea opiniilor mele
politice;

5. Subsemnatului petent, Ionițoiu Cicerone Aristotel Traian,
pe toată durata executării pedepselor, mi-a fost încălcat
dreptul de a fi tratat ca o ființă umană, prin măsurile luate
împotriva mea în cadrul aresturilor Securității și Miliției,
precum și în Penitenciarele Jilava, Văcărești, Poarta Albă,
Peninsula.

6.Dreptul de a comunica cu familia mi-a fost încălcat pe toată
durata executării pedepselor.

7.Dreptul la respectarea sănătății mi-a fost încălcat flagrant
prin supunerea mea la experimente, în timpul anchetelor, și
anume -atârănarea de picioare și aplicarea de șocuri electrice
precum și la tratamentul "Pitești";

8.Dreptul la hrană, lumină, îmbrăcăminte, apă și asistență
medicală mi- a fost încălcat pe toată durata detenției;

9.Dreptul la viața privată al subsemnatului și a familiei mele,
precum și dreptul nostru la liberă circulație în România a fost
încălcat prin faptul că am fost urmăriți, filăți, interogați și
locuințele noastre și ale familiilor noastre percheziționate în
permanență de către Securitate;

10.Dreptul la liberă muncă al subsemnatului mi-a fost încălcat pe toată durata executării pedepsei, fiind obligat să prestez muncă forțată în toate penitenciarele;

11.Dreptul de a-mi apăra onoarea si reputația îmi este încălcat până la data punerii în aplicare a hotărârii judecătorești irevocabile ce se va pronunța în această cauză în baza Legii nr.221/2009;

12.Dreptul la muncă al subsemnatului și al soției mele a fost încălcat prin obligarea subsemnatului și a soției mele, Aurora, de a ocupa toată viața funcții sub nivelul nostru de pregătire profesională;

50

13.Dreptul la o salarizare corespunzătoare a muncii depuse atât în ceea ce mă privește cât și în ceea ce o privește pe soția mea ne-au fost în permanență încălcate;

14.Dreptul la libera circulație în România, ne-a fost încălcat, în special, până la data de 11.12.1989, fiind supuși supravegherii permanente a organelor de Securitate și Miliție, și interzicându-ni-se dreptul de a mai reveni în RSR. Menționez, că la data de 13 septembrie 1979, subsemnatul am părăsit țara primind azil politic în Franța. Ulterior, în anul 1980, au primit dreptul de a părăsi țara și soția și fiica mea.

15.Dreptul la studii, la a ocupa o funcție conform pregătirii, la promovare, acordarea de gradații al subsemnatului petent și al soției mele au fost încălcate pe considerente de ordin politic, urmare a condamnărilor mele în condițiile sus arătate.

Față de cele de mai sus, Onorat Tribunal, rezultă în mod indiscutabil că am făcut pe deplin dovada angajării răspunderii delictuale și plata de despăgubiri morale a pârâtului Statul Român pentru prejudiciile cauzate subsemnatului și familiei mele, respectiv proba

faptei ilicite cauzatoare de prejudicii săvârșite de acesta, a gravului prejudiciu moral suferit de subsemnatul petent și de ceilalți membri ai familiei mele, a vinovăției pârâtului și a legăturii de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu.

VI.) PROBE:În susținerea cererilor mele înțeleg să mă folosesc de proba cu următoarele înscrisuri:

1.) Sentința penală nr. 524 din 1946 (extras, copie);
2.) Sentința penală nr. 412 din 26.03.1948(extras, copie);
3.) Sentința penală nr. 979 din 12.10.1958(extras, copie);
4.) Sentința penală nr. 73 din 28.02.1962(extras, copie);
5.)Sentința penală nr. 29 din 11.02.1963(extras, copie);
6.)MJ-Direcția Instanțelor Militare- adresa nr. I/1215 din 30.06.1962;

51

7.-11) Sentințele penale sus arătate, redactate în limba franceză și depuse la Serviciul de Imigrări din Paris;

12.) Nota telefonică nr. 5706 din 01.09.1945 semnată de chestorul Bădică;

13.) Nota nr. 4708 din 04.08.1945 de înaintare a dosarului nr. 4708/1945 la Parchetul Tribunalului Militar Dolj;

14.) Declarația subsemnatului din data de 18.09.1945;

15.) Procesul verbal de eliberare din arest din data de 21.09.1945, ora 23.20.

16.)Nota nr. 113 din 10.03.1949 a Direcției Generale a Securității Poporului;

17.) Telegrama Direcției Generale a Securității Poporului din 23.03.1949;

18.)Adresa nr. 11/3017 din 18.04. 1949 a Securității Vlașca;

19.) Adresa nr. 113/11414 din 03.08.1949 a Direcției Generale a Securității Poporului privind necesitatea supravegherii susnumitului;

20.) Adresa Direcției a III a Securității nr. 311/VA din 18.08.1959 referitoare la urgentarea relațiilor privind supravegherea susnumitului;

21.) Declarația numitului Lăzărescu Paul din 16.07 1962;

22.) Procesul verbal de percheziție domiciliară din 9 mai 1960;

23.) Interogatoriul luat subsemnatului de Securitatea București la data de 17.11.1962;

24.) Procesul verbal din 17.11.1962, de punere sub învinuire a subsemnatului de către Securitatea București;

25.) Actul medical nr. 4652 din 20.12.1962 eliberat de Ministerul Afacerilor Interne, privind starea sănătății susnumitului;

26.) Procesul verbal de prezentare a materialului de urmărire penală din 25.12.1962;

27.) Nota SS/Serviciul K din cadrul Securității București din 18.12.1963 privind activitatea susnumitului;

28.) Declarația subsemnatului din 02.03.1964 privind declararea grevei foamei;

29.) Cererea subsemnatului adresată Consiliului de Stat al RPR la data de 01.03.1964;

30.) Notele Securității București de supraveghere a susnumitului din 07.10 1964 și 06.02.1965;

52

31.) Nota Securității București de supraveghere a susnumitului din 06.04.1965;

32.) Nota 308/SS a Securității Banat pentru intensificarea supravegherii susnumitului din 19.04.1965;

33.) Nota 322/SS a Securității Craiova de supraveghere a soției mele, din 01.09.1959;

34.) Nota 302/HS din 01.08.1966 a Securității București de supraveghere a întâlnirii susnumitului cu Coconeți Victor;

35.) Nota 745/SS din 19.04.1967 Securității București de supraveghere a susnumitului;

36.) Nota /SS din 01.04.1967 a Securității Moldova Nouă de supraveghere a susnumitului cu indicarea metodelor de folosit în vederea racolării subsemnatului;

37.) Nota 941/SS din 06.11.1972 a Securității București de supraveghere a susnumitului în ziua de 05.11.1972 între orele 05.00-21.00;

38.) Nota informatorului din 17.02.1973 privind supravegherea susnumitului în ziua de 17.02.1973;

- 39.) Adresa nr. 67193 din 12.11.1975 a Procuraturii Generale a RSR;
- 40.) Nota subsemnatului interceptată de Securitatea București, la data de 15.07.1978;
- 41.) Nota Direcției Pașapoarte din 31.08.1978;
- 42.) Nota 8/73153 a Ministerului Afacerilor Externe din 16.03.1979;
- 43.) Scrisoarea nr. 446/14.02.1979 a Ligii pentru Drepturile Omului;
- 44.) Scrisoarea subsemnatului din 06.05.1980;
- 45.) Nota informativă a Securității București din 22.04.1980 cu privire la soția și fiica mea;
- 46.) Scrisoarea din 3.06.1983 a Ministerului Afacerilor Externe din Franța;
- 47.) Cartea de Identitate a subsemnatului petent-copie;
- 48.) Certificatul de naștere al subsemnatului petent-copie;
- 49.) Certificatul de căsătorie al subsemnatului petent-copie;
- 50.) Acte medicale ale subsemnatului petent.

VII.) ÎN DREPT: ÎMI ÎNTEMEIEZ PREZENTA ACȚIUNE PE PREVEDERILE LEGALE SUS ARĂTATE.

53

Cu aleasă considerație,
IUNIE 2010

București, 11

Ionițoiu Cicerone Aristotel Traian

prin avocați, Victor și Lacrima Ciorbea

